

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti,
de historia certaminis Apostolici, libri decem**

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Vita Beati Thomae Apostoli Ioachimo Perionio Benedictino Cormoëriaceno
auctore.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

346 B. THOMAE VITA.
VITA BEATI THO-
MAE APOSTOLI IO-
ACHIMO PERONIO
Benedictino Cormœria-
ceno auctore,

Thomas quidē qui à Ioanne in Eu-
angelio Dydimus appellatur, quo
primū tempore se ipse in Christi
disciplinam tradiderit, aut à Christo vo-
catus sit, diuinis literis mandatū non est.
Hoc autē ea ijdem intelligi licet, eum ex
cōmuni discipulorū ordine, ac numero,
ad apostolatus dignitatē vna eū alijs vn-
decim euectum & elatum fuisse. Is quanto
in magistrū amore flagraret, tum declara-
uit, cum, languente Lazaro Mariæ Mar-
thæq, fratre, carum rogatu ad illum cu-
rādum Christus se ire velle discipulis ex-
posuit. Nam cum ceteri eum à suscepto
propositoque cōsilio deterrent quod in
Iudæam venire constitueret, vnde vix sal-
uus & incolumis è Iudæorum manibus
elapsus esset, multa que alia ipse de Lazari
morte primum obscure, deinde aperte di-
xisset, vnus Thomas condiscipulis vt Io-
annes commemorat hæc dixit: Eamus &
nos cum eoq3 moriamur. Hoc quidē vnū
de Thoma ante Christi mortē scripta di-
uina

uina commemorant. Cūm autem tertio
quam in crucem actus esset, die à mortuis
inferis q̄; Christus excitatus fuisset, idem
penè à moris singularis in eundem docu-
mentum vt mihi quidem videtur, dedit.
Cūm enim eo ipso die quo excitatus est,
vesperi Christus eo in loco in quem eius
discipuli habitandi gratia conuenissent,
& vnde Thomas abesset, cæteris se osten-
disset, ei q̄; redeunti cōdiscipuli se Domi-
num vidisse narrarēt, eis se ille habiturum
fidem antè negauit, quàm vulnera, & pla-
garum cicatrices & vestigia non solum vi-
disset, verum etiam tractasset. Amantis e-
nim etiam, nō solū diffidentis aut dubitā-
tis, hæc videtur oratio. Nam eodē nos ani-
mo esse solemus, cūm rem quæ nobis cha-
ra esset, amisimus. Tum enim si recupera-
tā in luctu inuētā q̄; audiamus, aut nos
rideri putamus, aut certè id fieri posse vix
tandē aliquādo, aut ne vix quidem credi-
mus. Quod si aliqua ex parte culpā dusest,
accusandus q̄; diffidētia, quippe qui toties
à magistro in spē vocatus esset, fore vt Ill
die excitaretur, hāc talē siue dubitationē
siue diffidētia clarissima illa eius professio
quam octauo inde die Christum plagas ei
tractandas, manus q̄; videndas dantem,
& Dominum, & DEVM suum agnouit,

non solum compensare, sed multum etiã
superare debet. Atque hæc tantum literis
diuinis de illo scripta inueni. Quæ autem
sequuntur, etsi ex libro cuius author non
nominatur, deprompta sunt, tamen quia
passim ab Ecclesijs leguntur, comprobare
debemus. Igitur cùm missio sancto Spiri-
tu, apostoli prouincias instinctu diuino
docendæ religionis veritatisque causa sor-
tirentur. Thomæ India diuinitus hoc mo-
do obtigit. Gundaphorus Indiæ rex cùm
palatium ædificare miro eoque Romano
opere instituisset, Abanem qui ad id opus
architectum præstâtissimum cõquireret,
Romam misit. Is cùm Cæsaream venisset
à Christo rogatus esse dicitur, quid venis-
set quæue cū illo causa adduxisset. Cùm
respondisset, missum se à Domino Indiæ
rege, vt architectũ peritissimum locaret.
Est, inquit ille, mihi seruus, qui in ea arte
excellit. Credit primùm Abanes, Tho-
mamque sibi tradi asciscit, deinde eum ro-
gat, num seruus eius esset à quo esset tra-
ditus. Ad hæc Thomas, Ego, inquit, si e-
ius seruus non essem cùm me tibi tradi-
dit, restitissim. Nunc, quia seruus illius
sum, non quod mihi libet facio, sed Do-
mini voluntati morem gero, eiusque præ-
ceptis parco. Nec verò vnus ego seruus
eius

eius sum, sed vnus ex millibus, qui omnes illius cōmodis ita inseruimus, eiusque rem sic procuramus, vt ex artibus quas quisq; multas variasq; nouit, prouincias omneis obeuntes quidquid lucri fecerimus, id illi sine fraude paremus atque afferamus. Dum hæc inter se ambulantes agunt, ad nauem perueniunt, qua conscensa rursus sermonem vltro citroq; conferunt. Abanes prior, quid ille in arte præcipuè teneret, rogat, quòd eum Dominus suis cæteris prætulisset. Tum se Thomas iacere fundamenta, quæ nunquam vetustas consumeret, dixit: parietes construere & erigere quæ nunquam collaberentur, facere exedras & speculas eiusmodi, quæ lumen deesse aut deficere nunquam paterentur, fabricam totius ædificij ita erigere, vt excelleret. Aedificia autem etsi extrinsecus nō magnam speciem pulchritudinemque præferrent, at intrinsecus mira specie præstare. Quid pluribus, inquit, tibi artem meam prædicem efferamque laudibus? Quidquid marmore aut structura effici potest, in eo me genere excellere & præstare profiteor: & si quos mihi discipulos trades, diligenter erudiā. Cumq; Abanes & magnū dominū esse qui huiusmodi seruos haberet, dixisset, & quouis rege

præ-

præstantiorem atq; sapientiore, est inquit Thomas, ita ut ais, est enim vnicus patris filius, qui regnum tenet atque imperat in excelsis montibus, quò ne hostis vllus, nec morbus, nec paupertas egestasue potest accedere. Hæc atque his similia cū Thomas narraret, secundis ventis vsi contento cursu Andranopolin urbem appellunt. Tum forte rex eius loci, quod filiam suam nuptui tradebat quo magnificentior celebriorque apparatus esset, per præcones omnes omnium ordinum conditionumque homines ad nuptiarum solēne conuiuium conuocabat, hac lege ut si quis abfuisset, ipsum offenderet. Itaque Thomas & Abanes cum cæteris peregrinis conueniunt. Mensæ omni genere ciborum instruuntur, conijciunt ciues oculos in peregrinos quos nunquam viderāt. Tibicinistria interim quæ Iudæa erat, circumcursabat, ut tibiæ modis singulos cōuiuas oblectaret. Cumque ad Thomam veniens hominem nec edentē, nec bibentem animaduerneret, diutius aduersa stetit, ex eoq; illius habitu statim Hebræū esse intellexit. Quod suum de illo iudiciū aperto testimonio declarauit, nā Hebraicè canere cœpit. Vnum esse Deum Hebræorum, qui omnia creauit: mariaq; effuderit. Thomas hæc audiens vehementer

tius c
dē ve
is qu
mā n
infre
dixit
nullu
& in
mod
qua c
in m
mas
fit, q
intel
defe
esset
uiu
apost
uert
dibu
phet
git, i
tis T
a qu
Rex
pert
spor
mih
nost

tius orare, admonereq; puellā, vt hæc eadē verba, quę vera essēt repeteret. Tū verō is qui pocula ministrabat, cernens Thomā nec vescentem, nec bibentē colaphū ei infregit. Thomas autē Hebraico sermone dixit, satius esse, vt ei in futura vita, in que nullus esset supplicij finis, ignosceretur, & in hac pœnas q̄ ad rēpus durarēt, eiusmodi penderet, vt ipse interiret, & manus qua colaphū infregisset, derosa à canibus in mediū conuiuiū inferretur. Hanc Thomas Hebraico vt dixi sermone vocem misit, quo factum est, vt p̄ter psaltriā nemo intelligeret: Itaq; cū pincerna vt aquam deferret, & egressus, & à leone interfectus esset, canisq; manū illius in medium conuiuiū intulisset, virgo quæ rem ita vt ab apostolo prædicta erat euenisse animaduerteteret, cōuiuis rē admirantibus, ipsa pedibus illius prouoluta. Hic, inquit, propheta est. Nā cū pincerna colaphū ei infregit, id fore prædixit, quod euenisse cernitis. Tū clamor ac strepitus hominū primū à quoq; deinde à rege etiā exauditus est. Rex quid rei esset, rogare cœpit. Re comperta, Thomam ad se venire iubet, atque sponso & sponsæ bene precari. Sic enim mihi videtur Latinè hoc loco dici, quod nostri dicūt benedicere. Introductus autē
in tha-

in tha-

in thalamum apostolus, hac usus oratione
 nedicitur, Deus Abraham, Deus Isaac, Deus
 Jacob, benedic his adolescentibus, eorum-
 que in mentibus vitæ æternæ semen con-
 fere, ut quidquid ad salutem suam pertinere
 didicerint, id perficere & exequi velint.
 Hæc cum Apostolus dixisset, salutato rege
 abire coepit, eumque sponsus deducere:
 quo in officio cum esset, repente palmæ ra-
 mus ei visus est, quem manu arreptum le-
 tus ad spōsam detulit. Cumq; vterq; eius
 fructum degustasset, somno oppressus est.
 In somno visus est rex præpotens, gemis
 fulgens, eos amplecti, cum hac oratione.
 Apostolus meus vobis tantum precatus
 est, ut sempiterna vita perfruarini. Ex-
 perrecti dum quæ visi erant videre, vterq;
 alteri exponit, ecce Thomas in cubiculum
 introit, eosque his verbis alloquitur. A
 Dño magistroq; suo quæ visus esset fori-
 bus obstructis introductum esse ait, id om-
 ne quo usus esset in eos, benè eis procede-
 ret. Eos virginitate præditos esse, quæ om-
 niū regina virtutum esset, soror angelorū,
 libidinū victrix, fidei trophaū, quæ de ho-
 ste triumpharet, & ad vitam homines æter-
 nam tuto pduceret. Tū stupri corruptio-
 nisq; mala eius exponit, in ijsq; mortem
 sempiternā, quam si effugere vellēt, casti-
 moniam

moniam colerent, quæ facilem ad vitam
sempiternam aditum petefaceret. Vterq;
eius pedibus prouoluitur, oraq; vt se in
veritate cõfirmet, ne quid de doctrina di
uina eis desit. Thomas eis se proxima no
cte rediturũ pollicetur, eaq; plenius tra
diturũ, quæ ad vitam rectè & ex religione
degendã pertinerent. Quòd cùm ille dili
genter officioleque præstitisset, tũ deniq;
prospero cursu in indiã contendit. Nec ita
multo pòst, Dionysium quẽdam è discipu
lis suis Andranopolin misit, qui institu
tis sacerdotibus, fundataq; Ecclesia mul
tos in ea vrbe ab idolorum cultu ad Chri
sti fidem religionemq; deduxit. Ipse verò
Dionysius adolescens ab illo põtifex crea
tus, sponsam suam Pelagiam nomine vir
ginum sacris initiauit, atque cõsecrauit.
Hęc sponso mortuo duplex martyriũ per
tulisse dicitur, vnum quod nubere, alte
rum quod idolis sacra facere voluit. His
enim duabus de causis securi feriri iussa
est. In eius autem sepulcro Græcis literis
hoc incisum esse dicitur, Hic sita est spon
sa Dionysij pontificis, Thomæ apostoli fi
lia. Sed ad rem reuertendum est. Cùm Tho
mas vnã cùm Abane in Indiã peruenisset,
Gundaphorus rex eũ accersiuit rogauitq;
primum quo opere exædificare ædes ipse

sciret, deinde cum ille ad singula ita prudenter respondisset, ut summam de eius arte opinionem rex conciperet numerata ingenti vi pecuniae ad futurum aedificium, ipse ad aliam regni partem profectus est. Thomas autem toto illo biennio, quo rex absuit, nullum finem fecit docendae Christianae religionis, largiendaeque egentibus pecuniae regiae. Quo quidem factum est ut innumerabilem multitudinem ad profectum Christi nomen perduxerit. Rex vero Gundaphorus cum perfecta re quae eum abesse coegerat rediens, hoc totum comperisset quod fecisset apostolus, eum statim in vincula una cum Abane coniecit, ut eos paucis post diebus interficeret. Tum Gaudius regis frater graviter aegrotabat, nec ita multo post vi morbi interit. Quae Apostoli morrem in aliud tempus differre coegerunt. Dum autem in magnifico funeris sumptu atque apparatu rex occupatus est quadriduo quam mortuus erat, Gaudius ab inferis excitatus, reuixisse dicitur, qui cum ad Gundaphorum regem fratrem venisset, ei quod vidisset ordine narrauit. Sibi ab Angelis in caelo palatium quod ei Thomas miro magnificoque opere extruxisset ostensum esse illius cum pulchritudinem consideraret, eaque laudata & suspecta angelis

gelis qui ostendebant, dixisse, se vnū opta-
re, vt dignus esset, qui vel ianitor eius pa-
latij deligeretur: tum angelos respondi-
sse, indignum eo se fratrem fecisse, itaq; si
in eo habitare vellet, se rogasse Dominū
Iesum Christum, vt reuiuisceret, adiretq;
regem fratrem qui illud venderet, accepta
pecunia quā profudisse existimaret. Legi
Thomæ vitā descriptam in eodem libro,
in quo scriptum est, non excitatum esse
Gaudium, sed cū grauissimè ægrotaret,
hæc illi in somnis vita esse omnia. Gaudi-
us cū hæc fratri exposuisset, in carcerem
venit, prouolurusque Apostoli pedibus
eum primum rogare cœpit, vt fratri qui
imprudens tā graue scelus admisisset, ig-
nosceret, deinde, vt destimēta elegantio-
ra sumeret. Tum apostolus respondit il-
lum etiam ignorare, eos qui ad cælum as-
pirarent, re nulla vti quæ terrā carnemq;
attingeret. Itaq; sibi satis esse sciret, colo-
bium quo in humeris vteretur, & palliū
atq; scandalia, quæ nunquā omnino antè
abijceret, quā excederet e vita. Iā vterque
carcere egrediebatur, cū Gundaphorus
ipso se mittens ad pedes apostoli, veniam
precatur. Ad vtrūq; aut orationē conuer-
tens, apostolus. Magna, inquit vobis con-
cessit Dominus meus IESVS Christus,

qui vobis mysteria sua patefecit. Provi-
 cia iam vestrae nomen Christo dederunt,
 facite etiam vos ut expiemi, expiatique
 lauacro factos sancto, regnum sempiternum
 consequamini. Cumque Gaudius aposto-
 lo dixisset, visum a se esse palatium, quod
 regi fratri edificasset, idque ut ab eo eme-
 ret, se ab angelo impetrasse, respondissetque
 Thomas, hoc in fratris situm esse potesta-
 te, Gundaphorusque dixisset, id sperare se
 consecuturum, quod iam ipsi edificatum
 esset, illi alterum ab apostolo extrueretur:
 tum hac Thomas oratione usus
 est: Hoc vobis persuadeatis velim, innu-
 merabilia iam in caelo constructa esse pa-
 latia, eaque a prima mundi origine praeparata.
 quae fidei precio emantur, itaque
 si caelestium diuitiarum, si regnorum &
 palatiorum cupiditate ducimini, diuitiae
 vestrae vos antecedere morientes possunt,
 sequi migrantes ab hac vita omnino non
 possunt. Eas igitur egentibus, peregrinis
 viduis, pupillis, aliisque indigentibus lar-
 gimini, freti hac spe, eos vos ibi multo
 maiores, ubi nullus est finis, consecutu-
 tos. His ita gestis, cum iam locus esset nul-
 lus in India, quo non fama & sanctissime
 vitae quam ageret beatus Thomas, & mi-
 rabili operum, quae in quouis morbi
 gene-

genere depellendo ederet, persuaderet, vñ
 dique ad eum concursus fiebat hominum,
 qui ad eum coronas ex auro & gemmis
 deferebant, vestesque regias, eo consilio,
 vt ei tanquam Deo cultum honoremque
 præstarent, vitulosque & arietes immola-
 rent. Quòd cum Apostolus animaduert-
 ret, Gundaphorum regē rogauit, vt res ad
 tricesimum diē differretur, cum tota pro-
 uincia cōuenisset. Fit igitur maior indies
 populi concursus, tantusque tricesimo de-
 mū die numerus apparuit, vt coactus fue-
 rit apostolus in campum homines conuo-
 care. Quo in cætu quoniam ægroti, sine
 delectu cum valentibus permixti, confu-
 sique erant, omnibus vnum in locū cōuo-
 catis, seiunctisque à valentibus, ipse medi-
 us passis in cælum manibus, precari sup-
 plex patrem cœpit, his verbis. Te sanctif-
 sime Deus, præpotens rerū omniū pater,
 nomine vnigeniti tui quem ad nos tene-
 brarum vitiorūque expulsorem, luminisque
 tui largitorē misisti, precor, vt nunc verba
 eius confirmes, quibus ipse pollicitus est
 nos laturos esse quidquid à te suo nomi-
 ne peteremus. Hic populus quem vides a-
 liqua opinione mirabiliū tuorum operū
 excitus cōuenit, hic surdi sunt, hic muti
 claudi, hic mille morborū generib: affli-

Stati sunt, vt tua benignitate sani, & incolumes redire possint. Hęc illorū spes eos ne fallat, vehementer etiā atque etiā rogo vt mirabilib. tuis operibus te cognoscant esse solum verū Deum & Dñi nostri Iesu Christi patrē, per quē omnia cōdidisti & vnum spiritū sanctū, qui animos illustret sanctosque efficiat, & hoc tēpore, & futuris seculis. Cumque ij omnes qui sacro lacuacro expiati erāt, respondissent, Amen, t̄ntum repente fulgur in eos visum est cadere, vt tactos se de cælo interituros putarent. Cumq̄; horam ferè dimidiatā prostrati solo iacuissent, primusq̄; Apostolus surgēs illis vt consurgerent imperasset, q̄ Dñs Iesus, vt Fulgur veniens eos morbis liberasset, illiq̄; valētes Deo eiusque apostolo egissent gratias: tum demum è superiore loco ita ad eos locutus est, se à IESV Christo, cuius seruus esset, missum esse, qui omnes ægros eorum paulò antè curasset, se enim hominē quemadmodum ipsi oēs essent, esse, ac missum à Deo, vt eos à cultu vano & falso simulachrorum ad vnius veri Dei omnium conditoris, qui in cælis esset, cultū religionēq̄; traduceret. Itaque si vitam gloriamq̄; sempiternam cōsequi vellent, primū omnium in vñū Deum patrē, qui videri nō posset, nec cōprehendi, qui que

qui que immēsus esset, crederent: deinde in
 vnigenitum eius filium Dominum Iesum
 Christum, per quem effecta essent omnia
 voluntate patris, & quæ sub aspectū cade-
 rent, & quæ aciem oculorum effugerent,
 tam terrena quam cælestia, postremo in
 spiritum sanctum consolatorem, qui sub
 cernendi sensum non cadens, & initio ca-
 reret, quemadmodū & pater & Dominus
 Iesus Christus eius filius, scum quibus ita
 essent futuri, si sincere & integrē in Deum
 crederent, & veterem hominem vnā cum
 ipsius operibus abijcerent: si omnia simu-
 lacra, & eorum dies festos delerent atque
 conculcarent, si tenebras abijcerent, vt æ-
 ternam lucem inuenirent, si mortem re-
 fugerēt, vt vita æterna digni essent. Quod
 ita denique perficere possent si duodecim
 virtutibus, quas enumerasset, præditi es-
 sent. Primum omnium hortabatur eos vt
 recte crederent, deinde, vt credentes salu-
 tari aqua expiarentur, tum vt se a stupro
 abstinere, tum vt ab auaritia, tum vt glu-
 læ & edacitati imperarent, sexto loco, vt
 patientes essent reb. aduersis, septimo, vt
 perseuerarēt in bonis actionib, octauo, vt
 hospitalitati studerent, nono, vt qd Deus
 vellet, acuberet exquirerent, & cum in-
 uenissent, id diligēter efficerent: decimo,

vt quid idem prohiberet ac vetaret exquireret, quod cum inuenissent, id omnino declinarent: vndecimo, vt non solum amicos, verum etiam inimicos charos haberent. Postremo, vt diu noctuque in custodiendis conseruandisque virtutum diuitijs omnem operam, studium, diligentiamque poneret. In his enim duodecim integram absolutamque æquitatis cognitionem consistere dicebat. Tum eos monuit, vt ea dona quæ contulissent, ipsi pauperibus & egentibus erogarent, (neque enim se Deum esse, sed Dei seruum) & se ipsi compararent, vt propediem salutari aqua expiarentur. His eos verbis dimisit Apostolus. Illi autem cum is dies, quem nos Dominicum dicimus venisset, expiati sunt aqua salutari numero nouem milia, præter pueros & mulieres. His ita gestis, diuino instinctu in Indiã superiorem profectus est. Ibi magnus ad eum concursus fiebat populorum, cum oratione illius multa inuisitata opera sequeretur. Nam & demones eiciebat, & cæcis aspectum restituebat, omniaque morborum genera curabat. Interea accidit, vt Syntiche quedam quæ Migdoniæ Carisij propinqui regis vxori charissima erat, cum cæca esset, à Thoma aspectum reciperaret: Quod cum Migdonia animaduertisset,

tisset,

tiffet, nec vestigium vllum pristini morbi notaret, magna voce clamare coepit, eum vel Deum esse, vel Dei angelum, qui nulla adhibita medicina ita illam curasset. Illa vero hoc ita Migdoniam mirari dixit, quasi praeter ipsam curasset neminem, cum innumerabilium morbos Iesu Christi DEI sui nomine profligasset. Migdoniam autem summa Thomae videndi cupiditate teneri se dicenti, cum postera die, loqui ad populum constituisse dixit. Itaque si eum videre & audire illi in animo esset, vestem mutaret, ne forte agnosceretur. Quid multa Syntiches consilio utitur, mutat vestem, famulari habitu ad constitutum locum inter ancillas suas venit. Thomas tum forte causam cur Christus Dei filius in mundum venisset, exponebat his verbis. Quoniam vita haec quam agimus, tot miseris casibusque oportuna est, ut cum eam se tenere homines putant, ipsa effugiat, atque labatur, repentinoque casu ita effluit, ut iam inueniri non possit, idcirco veram lucem Dei filium e caelo ad nos descendisse, ut nos alteram vitam esse doceret, quae omnino immortalis esset, omnisque doloris gemitus, miseriae, & calamitatis expers, contraque, cum summa voluptate, gaudio letitiaque degeretur. Fecisse au-

tem hoc eum, vt omnes qui ea conditio-
 ne nascerentur, vt tandem aliquando mo-
 rerentur, ad vitam quasi renati perueni-
 rent, Deiq; filij Apostolorum doctrina ij-
 efficerentur, qui essent peccatores, pecca-
 torumq; filij. Neq; enim mortaliū homi-
 num filios immortales fieri potuisse, nisi
 aqua & Spiritu sancto iterū nati, Dei filij
 fierent. Atque eundē, ne forte ea quæ tra-
 derēt approbarētur, eam vim dedisse om-
 nibus apostolis, vt ipsius appellato nomi-
 ne, cæcis oculorum, surdis auditus. vsum
 munusq; redderēt, dæmones expellerent,
 mortuos denique excitarēt, vt homo qui
 rationis est particeps, hoc secum reputa-
 ret si vera ea non essent quæ docerent, tā
 inusitata opera, & portenta consecutura
 non fuisse. Quapropter cū superiore bi-
 duo eō accersiti fuissent, vt eorum corpo-
 ra prius curarentur, eo ipso die se de ani-
 morū salute decreuisse dicere. Quēadmo-
 dum oculi malè affecti à medicis nisi col-
 lyrio inuncti nō curantur, sic animos ab
 apostolis & doctoribus nisi verbis & veri-
 tati quæ docerent, assentirentur, castimo-
 niamq; amplecterētur, & ab auaritia in-
 temperantiaq; omnibusq; vitijs se conti-
 nuerint, non posse curari. Multaq; alia
 Thomas apostolus cum docuisset, omnes
 qui

qui aderant, religionem nostram appro-
bauerunt, septemq; dierum ieiunio aqua
salutari vicissim expiati sunt. Migdonia
autē cum Carisio viro regis, vt dixi, pro-
pinquo, coniungi, misceri que iam noluit.
Quod cum ille propterea euenisse intelli-
geret, quod illa Thomam cōcionantē au-
diuisset. statim à Misdeo rege impetrauit,
vt ipse in carcerem conijceretur. Ad eum
Syntichē Migdoniam in carcerem addu-
xit, quæ statim ad pedes eius se mittēs, o-
rare cœpit, ne se cuius causa & culpa ipse
tantū mali sentiret, poenas diuinas vellet
pendere. Apostolus eam domū suā redire
iussit, quo ipse venturus esset, quo facilius
ipsum spōte hac ipsa perpeti intelligeret.
Illa ocluso ostio in cubiculo humi iacens
orabat Deum, quem Apostolus pradica-
ret, vt se illius doctrinæ participem facere
vellet. Nocte autē intempesta ad eam apo-
stolus venisse dicitur, admonuisse que vt
constans esset atque bono animo, quod
quemadmodum illa ipsius opera & præsi-
dio vitam & gloriā sempiternum cōse-
cra esset, sic ipse per eā cum martyrij coro-
na ad Christum esset euolaturus. Cum que
Migdonia ab eo maiore in modū peteret
vt quemadmodum cæcorum oculos ape-
ruiisset, ita animi sui oculos aperiret, vt

Aa. 6. rectam

564 B. THOMAE VITA.

rectam vitæ viam cerneret, nec in errorē
 incideret. Apostolus eam septem dierum
 ieiunium explere iussit, octauoq; se ad eā
 rediturum esse pollicitus est, eamque aqua
 saluari expiatorum, omnesque qui illius
 opera essent credituri. Dum hæc gerun-
 tur, Carisius Misdeum regem, qui eius so-
 rorem vxorem habebat, rogat, vt illa vx-
 orem suam adeat, si fortè eam de senten-
 tia dei icere, & à suscepto proposito que cō-
 silio abducere posset, quum omnes quos
 adhibuisset, nec precibus ab ea, nec vlla
 ratione impetrare potuissent, vt ad viri-
 thorū rediret, vel vnà cibum caperet,
 aut etiam eum illa intueretur. Impetrat,
 Treptia (hoc enim reginæ nomen erat)
 proficiscitur omnibus modis Migdoniam
 abstrahere conatur, sed frustra. Quinetiā
 hanc Migdonia hortatur, vt ad Thomam
 cuius de virtutibus diceret, cognoscendi
 experiendi que causa secū adiret. Thomā
 in carcere multos ægros curantem offen-
 dunt: quod cum regina cerneret, misit se
 ad pedes Apostoli petens supplex, vt se vi-
 tæ æternæ participem faceret. Ipse primū
 omnium eam aqua saluari expiauit, cum
 illi ea omnia quæ ad religionem perti-
 nent tradidisset: deinde cum alijs dimisit,
 Treptia cum ad domum regiam se recē-
 pisset.

pisset, Misdeus eam rogavit, cur tam diu
 abfuisset. Illa ob eam causam id contigisse
 dixit, quod Migdoniam quam antea
 stultam existimasset, summa sapientia præ-
 ditam inuenisset. Quinetiam se Aposto-
 lum Dei, qui omnibus salubre consilium
 daret vidisse. Itaque si ipse qui rex esset,
 nec immortalis fieri posset, eum audire
 vellet, fore, ut nunquam morte occum-
 beret. Ad hanc Treptiæ reginæ orationem
 regis animus non solum immutatus est,
 sed planè obrigit, accersitoque Carisio.
 Dum tuam, inquit, uxorem recuperare vo-
 lo, amisi meam. Treptia enim mea mul-
 tò est in me iniquior, quam in te tua Mig-
 donia. His quasi furijs agitatus Misde-
 us, Thomam ad se vinctis manibus per-
 trahi iubet: Ab eo quærit, quisnam Deus
 illius esset, qui eius opera coniuges ipsi-
 us & Carisij ab eis separaret: Thomas eum
 Regem esse respondit, qui indigna serui-
 tia habere nollet, quod si ipse qui homo
 & rex esset, nitidos mundosque seruos ha-
 bere vellet, quanto magis eum credere de-
 bere à Deo sancta castaque coniugia di-
 ligi? Quæ nam culpa ipsius esset, si ea
 Deo chara esse prædicaret, quæ ille in fa-
 mulis requireret? Cumque Misdeus ux-
 orem suam quam ad Migdoniam proficis-

ei voluisset, vt eam à præcipitio libera-
 ret, in præcipitium ab eo missam diceret,
 apostolus non esse ruinam dixit, nisi defi-
 cere à castimonia & ruere in libidinem.
 Eos enim qui se à libidine subtraherent,
 & ad virtutē referrent, à ruina qua & op-
 pressi fuissent, ad salutem reuocari, & ex
 tenebris ad lumē egredi. Cumq; rex ei im-
 peraret, vt quēadmodū verbis artibus que
 magicis suis, vxores à coniugum consue-
 tudine separasset, sic eas eodē reuocaret:
 imperium edictumq; eius iniquū esse di-
 xit, propterea quod arcem quā ipse ædifi-
 casset, vt destrueret, imperaret, & fontem
 obriueret, quē alia terræ fossione eduxis-
 set. Itaque se Christi verbis ad eas vsurum
 esse potius. Qui amat patrem, aut matrem,
 aut vxorem, aut filios plus quā me, Deo
 dignus non est. Eum quidē cū rex sit ad
 quoddam tempus, tamen si quis eius vo-
 luntati non paruerit, pœna aliqua quæ
 ad quoddam tempus duret, afficere illum
 solere. Nec posse tamen cū corpus occi-
 derit, animum occidere. Deū autē qui rex
 sit æternus si eius voluntas contemnatur,
 æterno supplicio in cōtemptores ita ani-
 maduertere, vt occiso corpore, animum
 etiam interficere possit. Hæc omnia Ca-
 risius audiebat inuitus, Itaque ira ac fu-
 rore

ror
 uis
 inte
 lum
 rea
 que
 situ
 aqu
 est,
 cau
 qua
 fort
 ipse
 dem
 filio
 vbi
 am
 sit in
 fuit
 nera
 gine
 plur
 tes, c
 prin
 cū m
 liger
 foli
 reli
 lend

rore concitatus, regem admonet, ni fer-
 uis Thomam quem magum appellaret,
 interficiendum curaret, fore, vt se ac il-
 lum malè perderet. Itaq; rex lanceas fer-
 reas totas igne incendi iussit, Thomam-
 que apostolum nudis pedibus eis appo-
 situm ita vita priuari. Quod vt factū est,
 aquæ effusione diuinitus ignis restinctus
 est, idque factum esse apostolus dixit non
 causa sua, sed illius, vt ita tandem ali-
 quando crederet. Quanquam Deus hanc
 fortitudinē ipsi dare posset, vt sine aqua
 ipse ignem timere non posset. Hinc eun-
 dem in fornacem ardentem Carisij con-
 silio adductus conijciendum curat, sed
 vbi flamma talem hostiam sensit, vim su-
 am ita repressit, vt postridie incolumis
 sit inuentus. Tum Carisius auctor regi
 fuit, vt eum simulacrum solis colere ve-
 nerarique cogeret. Apostolum ergo vir-
 gines eo ritu quo solitæ erant, in tem-
 plum cum tibijs lyris, tympanis canen-
 tes, deducunt. Apostolus vt ingressus est,
 primum regem obiurgauit & irrisit quod
 cum statuâ suam sibi postponendâ intel-
 ligeret, tamen simulacro solis quàm ipsi
 soli plus honoris tribueret, præsertim qui
 relicto sole eius imaginem ipsi alijsq; co-
 lendam censeret. Deinde Christi nomine
 demoni

demoni

dæmoni qui in simulacro lateret, imperavit, ut sine ullius damno & iniuria abiret, solisque simulacrum confringeret.

Quam Apostoli orationem mirantibus omnibus & obstupescens, utraque res subsecuta est. Nam & simulacrum solis instar ceræ liquefactum solutumque est.

Quare commoti, cum sacerdotes omnes tum vel maximè pōtifex, arrepto gladio, Apostolum interfecit, cum hac oratione, Ego deorum iniuriam vlciscar: cuius corpus magno cum honore ibi primum sepultum est, deinde Edissam translatum esse dicitur imperatore Alexandro, quam in urbem idem Apostolus Taddæum vnū ex duobus & septuaginta discipulis ad Abagarum regem, ut scriptum est, apud Eusebium, misit.

VITA BEATI PHILIPPI APOSTOLI, IOACHIMO PERIONIO BENEDICTINO Cormœriaceno auctore.

PHilippus Galilæus è vico Bethsaida, quæ Patria Petri & Andreae fratrum fuit originem duxit, quemadmodum Ioannes principio ferè Euangelij sui commemorat. Is se Christo, post tri-

die-